

שנה טובה ומבורכת לכל בית גשר –

ילדיו, חבריו, תושביו וידידיו!

עמידה הגני

אני אומרת בוקר
אומרת אור
שמכל הימים את היום הזה
לזכור ולשמור

שמכל הימים להביט בראי
לראות מחדש
את כל שעושה הוא חלום וחשוק
ושוב נדרש

וזורם לאיטו אל מקום שנועד
בטוב וברע
ללכת אליו ובשקט מלא
שלאחר הסערה

לאחר בשורה ותרועת צלצלים
והולדת אור
אמרתי ברכת הבוקר
אתה אמור

שאל את אלוהי, אני אשאל את אלוהיך,
אולי דווקא הפעם לא נחטיא,
אתה תלך אלי, אני אלך אליך,
החלף את פתרונוך בחידתי.

אולי, אולי נזכה יחדיו למאור פנים לפתע,
במקדשך אשא מתפילותיי,
במקדשי תשכון כשכון צליין לבטח,
ספק שלי יהיה לך ודאי.

אהוב את האביב, אני אוהב את השלכת,
אפשר להיפך, כמובן, אפשר
לך או לי, אולי, נכוננו כתר או ממלכת,
אולי אחד בדרך הישר.

שאל את אלוהי, אני אשאל את אלוהיך
אולי דווקא הפעם לא נחטיא
אתה תלך אלי, אני אלך אליך
החלף את פתרונוך בחידתי
דב חומסקי

ערב ראש השנה תשע"ב. ראשית ריחות סתיו באוויר. שדות חרושים בצבעי האדמה על גווניה השונים ונרות החצב פורחים בגבעות. סוף חודש אלול – חודש הסליחות והרחמים וטיפות גשם ראשון של ראשית סתיו שעדיין אינן מבשרות על חורף גשום... סוף ספטמבר גדוש ומלא אירועים וסימני שאלה - האם יתממשו תקוות ישנות/חדשות או עולם כמנהגו ינהג גם בשנה החדשה: האם בקשת הפלשתינאים בעצרת האו"ם ובמועצת הביטחון להכיר בהם כמדינה, נאומי אבו מאזן ונתניהו נאום נשיא ארה"ב והצעות "הקוורטט" להתחיל מיד במו"מ ישיר בין ישראל לרשות הפלשתינאית - ייענו ויבשילו למו"מ מעשי; האם לתנועת המחאה המרגשת של הקיץ האחרון תהיינה תשובות (ולו חלקיות) במסקנות וועדת טרכטנברג שפורסמו השבוע והאם מסקנות הוועדה לבחינת הריכוזיות במשק אכן תיושמה... וכבר אנחנו יודעים בבירור שבמפלגת העבודה שהוספדה מעל כל במה החל עידן חדש, צעיר ורענן עם בחירתה של שלי יחימוביץ' לראשות המפלגה, עידן המביא צעירים רבים אל החשיבה והעשייה הפוליטית ואולי יביא בעתיד גם שינוי ב"מפה הפוליטית" בישראל.

ומהאירועים העולמיים והישראליים אלינו, אל גשר פנימה:

מה אנו מאחלים לעצמנו בשנה החדשה? איחולים שמימוש חלקם תלוי בגורמים חיצוניים אך מרביתם תלוי קודם כל בנו עצמנו. לאחר כמעט עשור של מאבקי הישרדות כלכליים וחברתיים אנו רואים תחילתו של אור בקצה המנהרה עם סיכומי מאזן 2010, התייצבות חברתית וראשית קליטה ובנייה חדשה. זה הרגע להתחיל לשרטט קווים להתפתחותנו בעשור הקרוב: המשך הבראה כלכלית, צמיחה דמוגרפית והתחדשות חברתית - ראשי פרקים המחייבים חשיבה ותכנון מפורט ומדויק ובעיקר - חזרה למעורבות הרבה יותר גדולה של כולנו בתכנון, בדיונים, בהחלטות ובנשיאה באחריות הביצוע על ידי כולנו, כדברי המשוררת רחל בשירה "כאן על פני אדמה" שהיינו שרים בצעירותנו:

"... בואו, בואו הכל

מאמץ מאוחד, עקשני וער

של אלף זרועות

האומנם יבצר

לגול את האבן מפי הבאר?"

שתהא השנה הבאה עלינו לטובה – תשע"ב – שנת עמל ברוכה!

בעלון זה -

בין עלון לעלון

משולחן ההנהלה והמשק

לזכרה של אלקה הלר ז"ל

עמק תפארת – ראיון עם בתיה בר (כוכבת הסרט)

רציתי לידע אתכם ולומר תודה – נגה גזית

ראיינה, ערכה והדפיסה – עדנה ס

* ערב ראה"ש תשע"ב מורגש בחצר, בהכנות, בחזרות, בניקיונות ובחלוקת השי הנאה. אתמול, בערב של ערב החג הסבנו ברחבת חד"א לקבל את השנה החדשה בטבילת תפוח בדבש ובהעפת בלונים צבעוניים עם ברכות... ובתקווה שנחזור לחוג את החג בעתו כפי שחגגנו במשך שנים (תמיד היו חברים שנסעו לחוג עם עם משפחותיהם בחוץ ומשפחות שבאו לחוג אתנו כאן). בית הוא בית ובכל בית ישראל מקבלים את החג בערב החג – שנה טובה וחג שמח!

* תחילת הלימודים החלה ב"רגל ימין" ודומה שגם "ההסעות" הוסדרו עם "עמק המעינות" לשנה הקרובה. צוות מהנהלת הקהילה יושב עם נציגי עמק המעינות תוך רצון לקרב את גשר אל המועצה ולהיפך. זו ההזדמנות להזכיר את הפסטיבל הקרוב בעמק המעינות שיתקיים לראשונה ב"גני חוגה" ועומד להפוך למסורת מדי שנה וכן את "פארק המעינות" שנחנך השנה ומהווה אטרקציה ומוקד חדש/ישן לטיולים רגליים בעמק.

* ב"חאן" שלנו בגשר הישנה התקיים לאחרונה קונצרט מיוחד תחת הכותרת "ירדן-נהר של שלום", בביצוע "תזמורת נתניה הקאמרית הקיבוצית" ו"הגרובטרוך", בחסות ובהפקת "תרבות לישראל" - "עמק המעינות" - "ניקוז הירדן הדרומי" - "המועצה לשימור אתרי מורשת" וכמובן, הצוות המארח של "גשר הישנה". על האירוע "נצחה" אורית נצר (טירת צבי). התפאורה הטבעית של ירח מלא (אמצע חודש אלול), הגשרים המוארים והרוח הנעימה הנעימו את המופע הקליל והסוחף והגבירו את התיאבון לערבים נוספים מסוג זה בחצר החאן. **לכל העושים במלאכה – תודה!**

* שני "סיבובי" הבחירות למפלגת העבודה התנהלו בסדר מופתי כאשר כל חברי המפלגה מקיבוצי ומושבי דרום הגולן, עמק הירדן ועמק המעינות - הצביעו בקלפי אחד שהוצב באפיקים (כ – 700 מצביעים)... בגשר התפקדו כ – 78 חברים ויש להניח שאחוז החברים שהצביעו היה קרוב לאחוז הארצי – 65-60%. תודה לכל המצביעים וביניהם לא מעט מצביעים צעירים חדשים!

* לפני חודש החלו עבודות ההצלה (ובעקבותיהם השימור) של המבנים (בתחילה המבנה הדו קומתי) במתחם הרכבת ההיסטורית בצמח. שיחזור מתחם הרכבת ההיסטורית (רכבת העמק) בצמח, יהיה חלק מ"קמפוס דרום" של "המכללה האקדמית כנרת" אשר יוקם (מדרום לכביש 92). במסגרת שלב א' של "קמפוס דרום", ישוחזר מתחם הרכבת ובו יבנו: מרכז לימודי ארץ ישראל, כיתות לימוד ומרכז מבקרים אשר יתאר את היסטוריית עמק הירדן, סובב כנרת וצפון ארץ ישראל מבעד לחלונות "רכבת העמק" המיתולוגית.

* לקראת ראש השנה נפתחו בשבת שתי תערוכות מקסימות בבית אורי ורמי באשדות (מאוחד): **נירה לב** – "געגוע", **בתיה אלישע** – "שיעור באנטימולוגיה".

נירה לב, ילידת חיפה מציירת את נופי וגבורי ילדותה: העיר חיפה וקיבוץ גבעת השלושה בו הייתה מבלה את חופשותיה אצל סבה וסבתה ובני משפחתה. הציור הנאיבי והצבעוני מציף אותך בזיכרונות וגעגוע אל שנות טרום וראשית המדינה.

בתיה אלישע, קבוצת כנרת, מציירת ובונה חרקים בגדלים ומחומרים שונים המוכרים לנו (ולא תמיד אהובים עלינו) מהטבע הסובב אותנו...

מומלץ מאד לכל הגילאים!

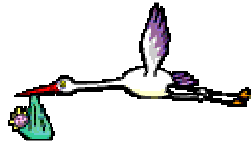

מלא טוב ו מלא טוב - אהבת הנין והנינה אהבתי ויוסי אפסמן - אהבת הנכד
 והנכדה איהל ולצני הריאובילי אהבת הבן - בן. אח אמה איסמין ועמרי ס-
 טוב אהבת הבת - יוהא. אחות איט וסתיוו - ברכות לכל המשפחה ו

איונת שפנקר והמשפחה אהבת הנכד, אסוף ונעמי אהבת הבן - איתן ו

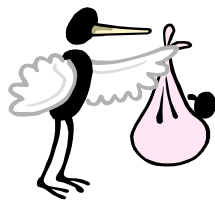
אמיכל שיינברג אהבת הנינה אצילה מופט אהבת הנכדה אשי והפק אהבת הבת
 - אחות אאליה ולהודיהו

אחשי וענת ניר ולכל המשפחה ברכות אהבת הנכדה בת לאיתי ויהא. אחות
 לאילון

אחנצ'יה ולכל המשפחה אהבת הנינה אמריט והפוק סובאל אהבת הנכדה אמרן
 ואמירה אהבת הבת - תמר אחות אשי

איואל אופמז שהתטייס אציהיל (השפויקט מיוחד) -
 הציחה באקטף החצטו

אפופטונה החוצרת אטטף - קאטיה מחוצת וקאהו

תקע בשופר גדול לחירותנו

בערב יום הכיפורים וביום הכיפורים, ט'–י' באלול תשע"ב
יהיה בית הכנסת (במועדון) פתוח לתפילה

טקס אזכרת נשמות לכל בני חברי זהורי גשר

יתקיים ביום שישי, ערב יזה"כ, ט' אלול תשע"ב, 7.10.11
בשעה 20.00 במועדון

"צריך שכל איש ידע ויבין שבתוך תוכו דולק נר ואין נרו שלו כנר חברו. ואין איש שאין לו נר. וצריך שכל איש ידע ויבין שעליו לעמול ולגלות את הנר ברבים ולהדליקו לאבוקה גדולה ולהאיר את העולם כולו".

הרב קוק

תפילה – אריאנה הרן

אתה,
שעינינו אליך
ולא נדע לאן,
אתה,
הנמצא בכל
ואינך כאן,
אתה,
ששאלנו אותך
ולא ענית דבר,
אנא,
עשה את יומנו
טוב מן המחר.

משלחן אנהלי הקהילה

1. **גדר ביטחון חדשה (חלקית...):** כפי שבוודאי שמתם לב, הוקמה גדר ביטחון חדשה מדרום לביתן השמירה. גדר הביטחון הוקמה במימון מחלקת הביטחון של המועצה האזורית. השתתפות הקבוץ הייתה בהסרת הגדר הישנה וניקוי השטח. אנחנו מקוים שהקמת הגדר היא שלב ראשון בתקצוב טיפול יסודי במערכת סביב הקבוץ הכוללת שלושה מרכיבים: כביש, תאורת ביטחון וגדר. מצב שלושת המרכיבים איננו טוב, בכביש יש מהמורות רבות, בגדר פרוצות ועמודי התאורה מתנדנדים בכל רוח. העבודה לוותה על ידי **דני הלוי ורות גודיס** ולהם התודות והברכות.

2. **לקראת חורף חם (וחכם...):** **נעמי עצמון** יוזמת לאחר החגים את חידוש הפעלת המועדון פעמיים – שלוש בשבוע בשעות אחר הצהריים. הפעלת המועדון בשילוב עם הספרייה והמשחקייה הוא רעיון "מסתובב" זה זמן בין רכזת התרבות, אחראית המועדון והנהלת הקהילה. הנחנו לכך את התשתית הנדרשת על ידי חידוש ציוד, התקנת גז, רכישת מקרר והגדלת תקציב התפעול של המועדון בשנת 2011. לאור הלקחים מתקופת ההפעלה הראשונה ברור לכולנו כי הפעלת התוכנית בשנת 2012 תלויה במציאת חברה/שיצטרפו לנעמי בהפעלת התוכנית. **יש מתנדבים?**

3. **שי לחג לראש השנה תשע"ב:** ביוזמת **דורית שלם** (הבלתי נלאית...) הופק לוח שנה עם צילומי נוף של הקבוץ. השי, הכולל גם טעימה מתוקה, חולק לחברים ביום שישי ושבת. רשימת אירועי החג צורפה לשי. בואו ותיהנו!

4. **מאזן 2010 ודו"ח חצי שנה של שנת 2011:** ביום חמישי 22/9/2011 התקיימה אסיפה לאישור המאזן של שנת 2010 ודו"חות חצי שנתיים של המשק והקהילה. מאזן 2010 כמו הדו"ח החצי שנתי של העסק, מצביעים על מגמה של שיפור בתוצאות העסקיות, אך הדרך עוד ארוכה. דו"ח הקהילה מצביע על עמידה בתוכנית, כולל ביצוע ההשקעה בתשתית מתחם בית הספר ללא חריגה. האסיפה אישרה, אם גם בדיעבד את החלטת ההנהלה לקחת הלוואת גישור של 250 אש"ח מקרן "פסגות". ההלוואה נועדה לגשר על פער תזרימי שנוצר בתזרים הקהילה. המקורות להחזר ההלוואה מסומנים וצבועים ונראה שנחזיר את ההלוואה לפני תום השנה.

5. **ביקורת משרד הבריאות ב"בית דורות":** ביום רביעי 21/9 נערכה בבית דורות ביקורת שנתית של מרד הבריאות. דו"ח ביקורת חיובי הוא תנאי להמשך הפעלת הבית במסגרת משרד הבריאות ומצביע על עמידה בתנאי המכרז שמשמעותה המשך מימון דיירים סיעודיים (קבלת "קוד"). בסיכום הביקור

ציינו חברי הועדה את השיפור הניכר שחל בניהול הבית ואת התיקון השוטף של הליקויים המעטים שנמצאו בביקורת הקודמת שנערכה לפני שנה וחצי. בהזדמנות זו אנו רוצים לציין את העובדה שכל החדרים ב"בית דורות" מאוכלסים ויש בבית כמעט 100% תפוסה. הדבר מעמיד אותנו בפני צורך דוחק להתכונן לעתיד בהתחשב בהתבגרות האוכלוסייה והתרחבות מגוון השירותים הנדרשים ממערכת הרווחה והסיעוד בקבוץ. ההנהלה תקיים בקרוב דיון שני על פתרונות אפשריים למקורות תקציביים שיאפשרו לתת מענה מותאם לצרכי החברים המבוגרים, מענה שאיננו בהכרח דור ב"בית דורות".

6. הכנת תקציב הקהילה לשנת 2012 : בשבועות האחרונים התחלנו בתהליך של הכנת תקציב הקהילה לשנת 2012. תהליך ההכנה כולל את סיכום שבעת החודשים הראשונים בשנת 2011, בדיקת דו"ח הרווח וההפסד והנחיות להכנת הצעת התקציב הענפי לשנת 2012. אחד הנושאים בהם אנחנו דנים, הם האופציות הפתוחות בפני הקהילה ליעדי ההעברה השנתית המתוכננת מהעסק לקהילה בסך 1 מיליון ₪. על סמך הצעות הענפים תגבש במרוצת נובמבר הנהלת הקהילה את טיוטת התקציב לשנה הבאה ותביא אותה לאישור האסיפה לא יאוחר מסוף 2011.

**בפרוס עלינו שנת תשע"ב אנו מאחלים לקהילת גשר
שנת צמיחה ושלווה, שנת מטר בעיתו וטל בחודשו,
שנה בה יתגשמו חלומותינו ויהפכו מחלום למציאות**

מרב ואריק

האנשים העובדים את האדמה,
הם לבדם יודעים את השלווה והבטחה,
והם לבדם יודעים את האחוה האמיתית,
החורגת מהבל חברה ואדם.

יד הגורל הצופנת את סוד הבצורת,
השפע והתנובות שנה-שנה לעולמים;
היא היד הזורעת בלב איש האדמה
את זרע האלון הכביר, רב השנים,
של בטחה בתגמול ופרי.

ע. הלל

האדמה הכבדה, הרחבה, הדשנה או הזיבורית
אדמת התנובות והמעקשים, השפע והצום,
האדמה הגדולה, בנשימת נצח עונותיה -
סתיו וחורף, אביב וקיץ – תמיד,
היא המנחה את פולחניה,
זה שורש כל פולחן.

משולחנו של מרכז המשק

הפעם לא אסקור את הפעילות בענפי החקלאות. מתאים יותר לסכם ענפים אלו לקראת חג האסיף. אתמקד בתעשייה ובנושאים כלליים:

גבס גשר :

הרווח בחציון הראשון כ- 1 מיליון ש"ח. פי שניים מהחציון המקביל אשתקד. סך המכירות עלו ב- 46% בעיקר בגלל תוספת הפעילות של מכירות הלווחות והבלוקים של טמבורד (מפעל הלווחות בעכו). אך גם בנטרול פעילות זו, חלה עליה של 17% בהיקף המכירות. המשימה העיקרית היא להשיג מחירים גבוהים יותר למוצר העיקרי - **טיח גבס**. שלווחת טמבורד: חלק גדול ממבנה מגמא הושכר למפעל בלוקי גבס טמבורד. בינתיים נעשה שימוש רק במשטחים לצורך יבוש. הכנת המקום לקליטת מכונית היצור - מתעכבת. מקווים שעד נובמבר יושלמו ההכנות. גשר משכירה את המקום ובכך מגדילה הכנסות ומורידה את עלויות הארנונה החלות על טמבורד.

מחצבה :

המחצבה סיימה את החציון הראשון ברווח של 1.3 מיליון ש"ח. אין ספק שהמחצבה מהווה ענף חשוב לגשר ויש לעשות כל מאמץ לשמור על כך. אנו פועלים כבר יותר משנה באינטנסיביות על מנת להבטיח את פעילות המחצבה בדו"ח לשנים הבאות. בשלב זה אנו נתקלים בהתנגדות נחרצת של המינהל להמשך הפטור ממכרז. למרות המלצות שר המסחר והתעשייה ושר התשתיות, התוצאות לא משביעות רצון. סימני השאלה גדולים והמאבק צפוי להיות קשה.

מגמא :

ברבעון הראשון של השנה הושלמה העברת העובדים למגמא טכנולוגיות מגנטים (חדשה). בימים הקרובים נקווה לסיים את ההתחשבות בין גשר והחברה החדשה. לצערי עדיין לא הושלם דו"ח כספי לחציון הראשון של 2011. מדו"ח המכירות של החציון, נראה שהתוצאות של חציון זה יהיו דומות לחציון השני של 2010. רווח נקי של כ- 550 אש"ח.

הסדר כספי

לאחר שקמ"ע (קרן סיוע של התק"צ) אישרה מתן ערבות לגשר של 5 מיליון שקל לטובת ההסדר, החלו עורכי הדין להכין את ההסכמים עם משקי עמק הירדן ובנק הפועלים. אם לא יוצצו אי הסכמות של הרגע האחרון, הערכה היא שההסדר יסתיים לא יאוחר מסוף 2011.

מאחל לכל חברי גשר

שנה טובה

בצלאל

אלקה הלר ז"ל

(נולדה 28.לפברואר 1920 – נפטרה א' אלול תשע"א 31.8.2011)

אלקה נולדה בעירה ישינבוקה שבפולין, בת להוריה מרים ויהודה ברוסמין, אחות צעירה לאחיה שמואל וחיים ואחות בוגרת לאחותה רחל שנולדה שלוש שנים אחריה.

אלקה נקראה ע"ש סבה הלל, איש צדיק, ישר ובר-אוריין בתורה.

בילדותה ספגה מאמה את רוח מהפכת 1905 ואת הספרות היידיית של התקופה ומאביה – איש הפועל המזרחי - את חשיבות העבודה והחינוך.

בגיל 6 הצטרפה לאחיה והחלה את לימודיה בבית הספר העברי "תרבות". כשני אחיה הגדולים, הייתה גם אלקה פעילה בתנועת "החלוץ" במסגרתה יצאה גם לקורס מדריכים וממנה שאפה להגיע להכשרה קיבוצית בארץ ישראל.

בשנת 1935, בהיותה בת 15, עלתה אלקה לארץ יחד עם אחותה רחל. בארץ המתינו להן אחיהן שמואל אשר היה בגבעת השלושה וסבם וסבתם (הורי אביהן) אשר התגוררו בפתח-תקווה.

את רצונה להיות חלוצה בארץ ישראל, החלה אלקה להגשים שבוע לאחר הגעתה ארצה, עת החלה לימודיה בכפר הנוער בן-שמון. שם גם הצטרפה ל"הגנה" והיא בת 16 בלבד.

עם סיום לימודיה בבן-שמון, בקיץ 1937, הייתה כבר כל משפחתה של אלקה בארץ. כשבכיסה המלצה חמה מצד מוריה להמשיך את לימודיה בפקולטה לחקלאות ברחובות, בחרה אלקה להגשים את חלומה להכשרה קיבוצית ונשלחה ע"י מזכירות הנוער העובד לדלהמיה (אשדות יעקב). אגב עבודה בגן הירק והרפת ובהדרכה במסגרת הנוער העובד, הכירה אלקה את חניך חברת נוער א' באשדות – חיים הלר.

בסיום שנת ההכשרה יצאה לסמינר מדריכים בקיבוץ נען – שם חזרו והצטלבו דרכיה עם דרכיו של חיים. בסיום הסמינר, נשלחה אלקה לשנת הדרכה בסניף הנוער העובד בחיפה, שם עסקה בהדרכה ולמחייתה השתלבה בעבודה במסגרת של קבוצה קבלנית נשית, אשר עבדה בהכנה ויישור השטח עליו נבנתה קריית-חיים.

במהלך שנת ההדרכה הצטרפה אלקה לגרעין "הפוסטמוק" – גרעין מדריכי נוער עובד וחברי חברת נוער א' – אשר התארגן להתיישבות בחצר גשר. שנה לאחר שובו של חיים לקיבוץ בתום שנת ההדרכה – נישאו אלקה וחיים והקימו בגשר את ביתם.

בקיץ 1944, שמונה חודשים לאחר לידת בתה נורית, יצאה אלקה ללימודים באוניברסיטה העברית בירושלים, על מנת להכשירה לקליטת נוער ישראלי ונוער מחו"ל במסגרת הקיבוץ. בסוף שנת 1945 החלה אלקה להדריך ולטפל ב- 50 צעירים מעולי האוניה "אנצו סירני" אשר הגיעו לגשר ובספטמבר 1947, נשלחה אלקה לקפריסין להדריך במחנות הפליטים.

עם תחילת ההתקפות על גשר בסוף אפריל 1948, בקשה אלקה לחזור הבייתה, לגשר, לחיים ולנורית. ואכן, ב-14 למאי הגיעה אלקה לגשר. מספר ימים לאחר מכן נפצע חיים פציעות קשות בקרב על גשר ואושפז בבית החולים במבריה, כשאלקה שוהה לצידו יומם ולילה. באותם ימים הוחלט גם על פינוי ילדי גשר (ונורית ביניהם) לחיפה. בדומה למשפחות נוספות של חברי גשר התגוררה המשפחה במנזר בבת-גלים, שם נולד יצחקי ונורית החלה את לימודיה בכתה א'. עם חזרתם מהגלות בחיפה, שבה אלקה לחינוך ולהדרכת בני הנוער שהגיעו ונקלטו בקיבוץ. בתקופה זו המשיכה המשפחה להתרחב ונולדו אסף ועידו.

בסוף שנות ה-50, החלה אלקה בפעילות תנועתית ומפלגתית: סיוע בבחירות מטעם מפלגת העבודה, פעילות בוועדת הקליטה של הקיבוץ המאוחד ופעילות במפלגת העבודה. בין לבין – לימדה בבית הספר ובאולפן לעברית, רכזה את וועדת החינוך בגשר ועבדה כאקונומיט.

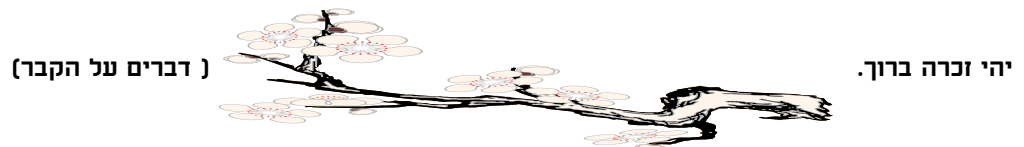
בסוף שנת 1973 חזרה אלקה הביתה, לגשר והשתלבה בעבודת המתפרה. לא היה בד ולא היה קרע עליהם לא גברו ידיה האמונות. מדי ליל הסדר, לשמע קריאת "קומו תועי מדברו" הזדקפו במקומם השומעים ...

אלקה לא ראתה את השינוי בקיבוץ בעין יפה. החלשת הקולקטיב וקידוש הפרטי נדמו לה כבגידה בעקרונות למענם פעלה כל ימי חייה.

יחד עם חיים, זכתה אלקה לטייל ולהכיר עולם ומחוזות רחוקים, זכתה לראות את בניה ובתה מקימים את בתיהם – מי בקיבוץ ומי בלונדון הרחוקה.

שנותיה האחרונות, ללא חיים ז"ל, היו קשות. למרות שהייתה מוקפת בילדיה ונכדיה, חשה אלקה ריקנות שהובילה אותה להסתגר בד' אמותיה.

בבוקרו של אתמול, הלכה אלקה לעולמה והותירה אחריה ארבעה ילדים, תשעה נכדים ושתי נינות.

סבתא, אין בעולם עוד אחת כמוך, הסבתא שלי..

אני זוכרת לך את כל רגעי החסד והאמת, הצחוק, הבכי, המתוק והמר. נעמת לי מאוד ואני רוצה להודות לך שאת היית הסבתא שלי ... הסיפורים שלך היו שובים אותי ..גם אם היית חוזרת עליהם המון פעמים, תודה לך על כך.. כי עכשיו שמורים אצלי זיכרונותיך הרבים שכל כך אהבת לחלוק עימי.. עם המשפחה... חוכמת חיים רבה. גדלתי בצילך, אישה חזקה, איכותית, טובה, יפה בפנים ובחן..התרגשתי תמיד כשאת התרגשת מאיתנו, מהצניעות, הרכות, האצילות, הגאווה שלא נתנה לך מנוחה.. ואחריי הכל איך אפשר, אני מבינה ואין צורך בהסברים, את הריי הסבתא שלי.

סבתא , מאז שסבא חמק מבין זרועותיך הדואגות והלך לעולם אחר ,את לא הפסקת לדבר עליו, לא הפסקת לרגע לרצות אותו, לרצות לראותו, לדבר איתו, לחלום אותו ועל הרגע הזה ממע.. והנה הוא בא, הרגע הזה.. אני בטוחה שהוא חיכה שתעלי אליו, ומהמרומים תחוו שוב את האיחוד שלו נפשך ייחלה וציפתה, תני לנשמתך לשאת אותך אליו, תפרשי כנפיים ושומי אליו.. תמסרי שאני אוהבת, תמסרי שאני מתגעגעת, תמסרי שאתם חסרים לי בהווה, בהרגשה, ברצון העו שיוצא לי מהלב לחבק ולנשק אתכם, לשמוע, לראות אתכם.

הרוח יודעת שאנחנו קשורים עוד מהמרומים ומוח פשוט לא מצליח להבין שבחיים האלה על פני האדמה לא נתראה עוד, אבל אני יודעת שעוד ניפגש ... עד אז תחייכו אליי בבקשה.

בשנה האחרונה באת לי בחלומות הרבה.. כל הזמן מחייכת, כל הזמן צוחקת, כל הזמן בהרגשה טובה.. כנראה עוד סימן מבין רבים .. 6 שנים ושבעה ימים מאז שסבא הלך ... פתאום הצירוף הזה לא מוזר או זר לי...

אתמול בבוקר את בחרת לסיים את החיים האלה ולי לא נותר דבר מלבד לשחרר ולאחל לך את הצלחת הדרך בעולם הבא.

אם לא אמרתי מספיק אני אוהבת אותך, אז אוהבת אותך, אוהבת אותך, אוהבת אותך, ואם אי פעם בחיים האלה או אחרים, נתתי לך הרגשה רעה או עשיתי משהו רע שלא הסכמת או לא ראית לנכון ואם לא התנצלתי, אני חייבת לבקש ממך סליחה עכשיו, רגע לפני שאת עולה, סליחה ומחילה, קבלי התנצלותי מעומק ליבי.

תודה לך שוב, את היית יותר מסבתא, את היית יותר מאור היום בשבילי ...

נכתך גלית (דברים על הקבר)

לזכר מורתי הדגולה אלקה ז"ל – רחמים דקל

זה היה בפברואר 1950 כשהגענו לגשר 30 נערות ונערים מצרפת (כולנו מארצות צפ"א – מוניס, מרוקו, לוב ואלג'יר). היה יום גשום וקר מאד, שלג ירד בכל הארץ ופעם ראשונה גם באזור שלנו. קבלו אותנו מורים ומטפלות שהיו צריכים ללוות אותנו במשך שנתיים וחצי בהיותנו בחברת נוער ב' של גשר. בין מדריכינו הייתה אלקה ז"ל. אישה צעירה, אמא לשני ילדים קטנים (נורית ויצחקי) בעלת עיניים גדולות ובורקות ששידרו אמונה ורוגע וכאילו אמרו לנו: "אל תדאגו, אתם במקום בטוח".

בשנת 1950 היו בגשר רק כמה צריפים למרגלות "הגמל", מטבח וחדר אוכל עשויים מעץ וגם לנו הוקצו צריפים למגורים במשך שהותנו בחברת הנוער. השירותים והמקלחות (כלליים) היו בחוץ.

מסביב לחצר הייתה ממש שממה, לא עצים, לא דשא או צמחים אחרים ומסביב ראינו רק לבן (שלגו) היה קור אימים בצריפים (לא היו כל תנאי חימום) בלילה היינו מתכסים בכמה שמיכות ועדיין היה קר! קראו לנו חברת נוער ב'.

רזי סולודר ז"ל (שהדריך אותנו גם בחו"ל) לימד אותנו שירים ישראלים והקמנו גם מקהלה לתפארת שליוותה אותנו גם בתקופת השירות בצ.ה.ל.

אלקה, שהייתה אחת מהמורות שלנו הייתה מורה למופת ומי שהצטיין קידמה אותו ומי שהתקשה – עשתה את הכל שגם הוא ילמד ויתקדם.

בתקופת חברת הנוער עבדנו חצי יום בכל ענפי המשק שהיו אז ולמדנו חצי יום. בערבים הייתה שירה אדירה בהדרכתו של רזי ואלקה, על אף שהיו לה שני ילדים קטנים, הייתה יושבת אתנו ומעודדת אותנו לשיר עוד ועוד והייתה מצטרפת לשירה שלנו.

כל הנערים והנערות היו מאומצים אצל החברים הוותיקים ואני הייתי מאומק על ידי חיים ואלקה ז"ל והם ראו בי אחד מילדיהם. כשהייתי בן 16 חליתי והיו לי פצעים מ תחת לבית השחי והיה צורך לקשור את ידי מאחרי הצוואר למשך חצי שנה. בתקופה זו לא יכולתי לעשות שום דבר ואלקה טיפלה בי כמו אמא טובה בילד קטן: האכילה, קילחה וטיפלה בי במשך 24 שעות ביממה עד שהבראתי, ואני לא אשכח לה זאת לעולם. היא הייתה אמא טובה, דאגנית וקפדנית. מאד אהבתי אותה עד יומה האחרון.

אלקה הייתה מעשנת כמו קטר והייתה מדברת אתנו על עישון ומסבירה לנו ועד כמה הוא מזיק לבריאות... לא התאפקתי ואמרתי לה: "אז למה את מעשנת כמו קטר, בכל מקום ואף בכיתה?" היא הייתה המומה מהדברים, אך קמה ואמרה מבלי להתבלבל: "רחמים, בני הגדול, אתה צודק. מהיום והלאה אני לא אעשן יותר!"... ומאז לא ראינו אותה מעשנת, לפחות לא לידינו.

אחרי שגמרנו את השירות הצבאי עזבו רוב בני הגרעין את גשר ע"מ לעזור להוריהם שהגיעו אז לארץ. אני כמעט היחיד שנשארת אי מנוער ב' בגשר וזה בזכותה של אלקה שדאגה שהקיבוץ יעזור לקליטת הורי בארץ ואף עודדה אותי להביא לגשר את אחי הצעיר יוסי ז"ל שנהרג מאוחר יותר לפני סיום שירותו בנח"ל המוצנח בפעולת בכראמה.

במשך השנים הקמתי בגשר משפחה גדולה משלי וביתי הבכורה רחלי הייתה באותה כיתה (קב' הדר) יחד עם בנה הצעיר של אלקה – עידו.

אלקה עודדה אותי מאד ללכת ללמוד תכנון גנים והשקיה והייתה גאה בי מאד על הצלחתי בריכוז הנוי בגשר ובתכנון גנים והשקיה בכל הארץ. אחרי שחיים ז"ל נפטר בקשה את עזרתי לטפל בעציצים שליד ביתה ואני נענית ברצון עד כמה שיכולתי.

אלקה הייתה לי אמא שנייה ולעולם לא אשכח אותה. יהי זכרה ברוך.

נר זיכרון

שלמה קרימר	כ"ז תשרי	תשל"ד	אוקטובר	1973
זאב שולה	כ"ט תשרי	תשמ"ה	אוקטובר	1984
חנן פלס	י"ג תשרי	תשנ"ז	ספטמבר	1996
אופיר סובול	כ"ד תשרי	תשנ"ט	אוקטובר	1998
גורן רבקה	כ"ב תשרי	תשס"ה	אוקטובר	2004

בעוד 10 ימים נציין את יום הכיפורים שבעברנו אנו מקיימים מדי שנה אזכרת נשמות לחברי ובני גשר שהלכו לעולמם.

זה הזמן להעיר על נושא בית העלמין שלנו שבשנים האחרונות מוזנח ואחזקתו לא מכובדת. לא לכל הנטמנים בבית העלמין נשארה כאן משפחה היכולה לטפל ולגונן את חלקת הקבר ומצבות רבות נשארו כמעט ללא משפחה דואגת והן עומדות בשיממון.

הדשא חולה ובחלקו יבע. ולא מעט עשבים "מקשמים" חלקים רבים ממנו.

לא תמיד יש מים בברזים, כך שלא ניתן להשקות גם את חלקות הקבר המגוננות.

בבית העלמין קבורים היום עשרות רבות של הורים, חברים ובני גשר.

הגיע הזמן לקבוע מי מחזיק את הנוי במקום (לא בטוח שניתן להטיל זאת על צוות הנוי המצומצם ואולי יש לקבוע לכך אדם מיוחד).

המקום והשוכנים בו יקרים לכולנו והגיע הזמן לשוב ולתת לו את המיפול הראוי! (ע.ס)

בתיא בר כוכבת "עמק תפארת" – ראיון

בראיון ב"ערב חדש" שואל **דן מרגלית** את **בתיא**: "חכית עד גיל 82 כדי להתגלות?" ואכן, בתיא שמעולם לא "שיחקה" באף הצגה, לא חלמה שתתגלה ותהיה לפתע שחקנית וכוכב קולנוע.

זה עתה חזרה **מסן סבסטיאן** שבצפון ספרד שם הוצג "עמק תפארת" בפסטיבל בין לאומי (בין חמשת הפסטיבלים לקולנוע החשובים בעולם) היישר לטקס מתן הפרס בפסטיבל בחיפה לשחקנית הטובה ביותר (כשבתיה בין 5 המועמדות לפרס מבין 26 סרטים!) ועוד היא אמורה לצאת לצרפת, לפסטיבל בעיר **מונפליה** שגם בה יוצג הסרט "עמק תפארת!"

4 שנים עברו מאז הטלפון הראשון אל בתיא (עוד בחייו של **דובי ז"ל** שעודד אותה לכך) ועד צאת הסרט לאקרנים וזכייתו בפרס ל"סרט ביכורים" בפסטיבל הקולנוע בירושלים בקיץ האחרון. "הפרס האמיתי שלי הוא 4 השנים שבאו ממש לאחר פטירתו של דובי ז"ל והכניסו לי עניין חדש בחיים! מעולם לא שיחקתי, הלכתי לעניין מתוך סקרנות ונשביתתי! זה היה ניסיון בתחום בלתי רגיל שהוא עולם ומלואו – נהנית מכל רגע!"

את תסריט הסרט "עמק תפארת" כתבה, בימה וערכה **הדר פרידליך** (בת קיבוץ שלוחות). הסרט עוסק בקיבוץ המשתנה אך עיקרו הוא הסתגלות האנשים לעולם משתנה, לשינויים. סרט המעורר מחשבה.

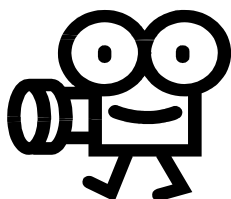
בתיא נבחרה לתפקיד הראשי מתוך עשרות מועמדים: "הייתי **חנה מנדלסון**, עובדת בענף הנוי, שאינה מסוגלת להפנים את השינויים העוברים על הקיבוץ, מרכז כל חייה כל השנים היו העבודה והתרומה למדינה ולקיבוץ ופתאום היא 'מיוותרת', לא צריך אותה יותר... היא מתחילה לעבוד בלילות ואח"כ לחפש מקומות עבודה אחרים... בתוך התסריט שזורים היחסים, המתיחויות וההתחברויות בין הדמויות השונות ובני הגילאים השונים..."

"למעשה שיחקנו את עצמנו, את החיים שלנו (בצוות הייתה רק שחקנית מקצועית אחת – **רות גלר** – בתפקיד שכנתי הפסנתרנית ששנים הייתה בינינו מתיחות עקב דרישתי שתצא לעבודה במקום לנגן ותוך כדי השינויים אנחנו מתקרבות ומשלימות אחת עם השנייה... ועם השינויים..."

בתיא הייתה שותפת גם ל"אודישנים" ומעורבת בבחירת חלק מהדמויות שהיו אמורות לשחק אתה. חלק מהחזרות היו אצלה בבית: "קראנו ודיברנו על הדמויות ורק אח"כ התחלנו לזוז". רק לאחר קביעת הציוות הסופי התחילו המפיקים בפועל לחפש קיבוצים בהם תתרחש העלילה ונבחרו לכך שלושה קיבוצים מעמק המעינות: **רשפים** – הנוף הקיבוצי, **ניר דוד** – חדר האוכל, **מסילות** – הדירה. "לצילומים הוקדשו חמישה שבועות בהם צולמנו בכל שעות היום והלילה. לעיתים קמנו ב- 03.00 בבוקר. הכל היה מאורגן למופת, אפילו סודרה לי מיטה מתקפלת למנוחה... בהסרטה קיימים אלפי פרטים: כיוון המצלמות, התאורה, לעיתים מצלמים קטע של שנייה 10-15 פעמים... יש אפילו 'נערת מים' הדואגת כל הזמן לשתייה מגוונת... על אף הקושי – יום עבודה 'רגיל' של 12 שעות – ריתקו אותי הנושאים הטכניים של אלפי הפרטים... כשנגמרו הצילומים קבלתי 'יום ספא' באפיקים..."

בעיקר נהנתה בתיא מעבודת היצירה המשותפת ומעבודת הצוות המופלאה עם חבריה שהיו ברובם צעירים והיא אומרת "לא הולך ופוחת הדור!" בסרט השתתפו גם "סטטיסטים" רבים מהאזור ומגשר.

"שיחקנו את החיים שלנו. הסרט עשוי בעדינות ובמרומז ולא בצורה ישירה ובוטה. סרט המעורר למחשבה..."

לבתיא תודה על ששתפת אותנו בחוויותיך ובהצלחה בהמשך ואנו מחכים בסקרנות ובדריכות לראות את הסרט אצלנו!

רצינו לידע אתכם ובהזדמנות זאת לומר תודה – נגה גזית

שנה חדשה היא זמן להתחלות חדשות.
בקיץ האחרון, לפני חודשיים עברה נעה גזית לגור ב"נווה כנרת" בטבריה עילית.
אנו מביאים כאן חלק מדבריה של נגה במסיבת הפרידה לנעה'לה שנערכה בגשר.
(הדברים התפרסמו באתר של נגה באינטרנט).

*****

שלום!

לפני חודש נעה עברה לגור במעון "נווה כנרת" שבטבריה עילית.

עברנו שנה קשה מאד מאז שהמטפלת הפיליפינית הקודמת עזבה, ולמדנו איזו הזדמנות יש לקושי כמעניק הזדמנות לשינוי.

אי אפשר להאמין שקיימים בארץ מעונות כאלה, מלון "חמישה כוכבים" מתגמד בשירותים שהמעון מעניק לדייריו. נעה מוקפת במטפלים מקצועיים, בצוות רפואי שרואה אותה פעמיים ביום ולעיתים יותר, וכמובן שמוקפת באהבה רבה!

היא החלה להשמין, נראית נפלא ומשרה אווירה נפלאה על כל הסובבים אותה. לשמחתנו אנו יכולים להגיד שהיינו צריכים להעביר אותה הרבה קודם...

בהזדמנות זו, רוצה להודות לכל אחד מכם, שהיה לו מגע/קשר עם נעה ואתנו לאורך השנים.
זכינו לתמיכה של הקיבוץ, טובה ואיכותית מהרגע שנעה הוגדרה כנכה, זכינו לתמיכה שלכם ביום יום, בהתייחסות לנעה כאדם. מפחדת לפספס את השמות כדי לא לפספס אף אחד, אז קבלו את תודתנו האישית והאהבת.
הבאנו אותה ביום שבת מהמעון וערכנו לה מסיבה המציינת את מעברה לבית החדש שלה.
אלה הדברים שאמרתי לה:

נעה שלנו

התכנסנו כאן לציין "מסיבת גיוס", את מעברך ל"נווה כנרת".

את הפרידה מהבית, את הבגרות שלך, את ניתוק חבל הטבור – ותאמיני לי, כל השבועות האחרונים חבל הטבור שלי כואבבבבב ודומעעעעעעע...

אני לא יודעת מאיפה להתחיל,

מזה שכל כך חיכינו לך שתגיעי לתוך חיינו? ותשעה חודשים התפללנו שההיריון שלך יעבור בשלום.
מזה שהגיעה העת להעביר אותך ללינה בבית ילדים, ולא היינו מוכנים להפקיר אותך בלילה ללא אמא ואבא וכמעט עזבנו את הקיבוץ כי היינו חריגים בדרישתנו להשאירך בבית (עוד לפני שידענו שנולדת לנכות של הגוף).

ילדה יקרה כל כך שלנו, תראי, כבר עברו 30 שנה ורק עכשיו אנו בשלים להפקיד אותך בבית ילדים של בוגרים.
אני סופרת את מספר הלילות שאת ללא אמא, עברו ששה לילות ללא אמא ועכשיו זה קשה לי, אך בהמשך אני יודעת שזה יהיה לך ולנו טבעי וקל.

כל המעבר שלך לבית החדש שלך ב"נווה כנרת" היה רצוף בסמלים, בהכוונות ובדרישות שלום מאלוהים.

זה התחיל לפני שנה בדיוק, כשלילה המטפלת המסורה שלך הודיעה שהיא רוצה לעזוב.
עד שמצאנו את אמילי עברו עלי לילות של אימה, פחדתי שלא יהיה מי שיבין אותך, יאהב אותך, ימלא את ימיך
ולילותיך באהבה.

לקח לך זמן להסתגל אל אמילי, אך היא התאהבה בך ואת בה.
ידענו שאמילי היא לזמן שאול, המשכנו לחפש מטפלת מתאימה וכל השנה לא מצאנו! איך יתכן שלא מצאנו לאמילי
מחליפה?

והגיע הרגע שהיית בין שמים וארץ. בחודש דצמבר האחרון. וכשחזרת אלינו שאלנו את נשמתך מהו הדבר שהיית
רוצה לעשות, מהו המסר שכמעט זלגת לנו מהחיים,
וחשבנו שאנו מבינים שאת רוצה לצאת מהבית, לא לצאת מהחיים.
לפגוש אנשים בני גילך, למלא את חייך במוסיקה, שמחה, עניין, תחלופה.

ושוב התמלאתי באימה: איך מוצאים לך את המקום הטוב ביותר?
אני לא מאלה המחפשים, אני לא מאלה היודעים להחליט.
איך מוצאים מוסד, מעון, מסגרת המתאימה לך ביותר?
מה הם המדדים להתאמה? לפי מה אני יכולה לבחור?
התחלנו בתהליך של השמה, של חיפוש מעון עבורך דרך משרד הרווחה.
שובצו לנו שלושה מקומות. הדס מ"נווה כנרת" הזמינה אותנו לבקר.

ושוב נחזור לסמליות: הגענו בפעם הראשונה לביקור עם נעה בערב יום העצמאות.
לא ידענו שזה יהיה סמל למסלול העצמאי שבו נעה תתחיל לפסוע...
משהו פתח את הלב, משהו כיווץ אותך חזק חזק!!
לראות כל כך הרבה נכים ובעלי מוגבלויות בבת אחת, ויחד עם זה לראות כל כך הרבה שמחת חיים, מוסיקה, יחס
ואנושיות.

להיכנס ל"נווה כנרת" זה כמו להיכנס לגן קסום: דשאים ירוקים להפליא, עצים נותני צל, קיבוץ של פעם הבנוי
מיחידות דיור – בתי ילדים, שלווה במדרכות והמון המון יחס חם!!!

אך לא היינו בטוחים שזה המקום בשביל נעה. כל כך הרבה נכים ובעלי מוגבלויות ברמות קשות מאד. זו החברה
שאנו מייעדים לה???

ויחד עם זה, משהו פתח את הלב, משהו אמר כן.
אמרתי שאני מרגישה שלא אני זאת שמחליטה, כי השכל עד אז לא נתן לי להכניס את נעה למקומות כאלה, והלב
ומשהו מעלי יצר את המציאות שהיא תגיע ל"נווה כנרת".

חשבנו שבתהליך איטי נשלב את נעה במעון.

התחלנו שוב בסמליות, ביום הנישואין ה – 32 שלנו, ב – 10 ביולי, ביום זה נעה כרתה ברית עם מעון "נווה כנרת" שמתחייב לאהוב אותה, לשמור ולהגן עליה לכל ימי חייה...

כפי שעומר התחייב בפני לפני 32 שנים...

ונחזור לסמליות, או לעצם העובדה שלאדם יש תוכניות והן לא תמיד תואמות את תוכניותיו של אלוהים.

ב – 16.7, יום שבת לפני שבועיים הכנסנו את נעה ואמילי לשבוע ניסיון ללינה במקום.

לי היה קורס בתל אביב ולא מצאנו סידורי הסעה מתאימים שיסיעו את נעה ל"נווה כנרת" ויחזירו אותה. החלטנו לנסות ולאפשר לה לשהות ב"נווה כנרת" 24 שעות יחד עם אמילי. חשבנו בשישי שבת להביא את נעה הביתה ולהגוג אתה את יום ההולדת שלי.

יום שישי 22.7 אנו מתכוננים לארוחת בוקר חגיגית עם סבתא טיניקה ותמר.

בתמימות אני מרימה את הטלפון לשאול איך נעה עברה את הלילה וטרח... שומעת על פרכוס מאד קשה שהיה לה.

הגענו אליה הכי מהר שאפשר ומצאנו אותה חלשה ומטופלת יפה.

היה ברור שהבית הוא כבר לא המקום שיכול לתת לה את כל שירותי הבריאות וההשגחה שלהם היא זקוקה.

השארנו אותה ב"נווה כנרת".

יום הולדת שלי. רות שומרת בצבא, עילם בחו"ל, נעה ב"נווה כנרת"

בערב, כשנפרדנו מנעה שהלכה לישון, תוך כדי נסיעה הביתה התנגן ברדיו השיר "עוף גוזל":

**הגוזלים שלי עזבו את הקן
פרשו כנפיים ועפו
ואני ציפור זקנה נשארתי בקן
מקווה מאד שהכל יהיה בסדר.**

**תמיד ידעתי שיבוא היום
שבו צריך להיפרד
אבל עכשיו זה ככה בא לי פתאום
אז מה הפלא שאני קצת דואגת.**

כמובן שהדמעות זלגו להן. מה עושים? נוסעים לבשל ארוחת ערב עכשיו???

החלטנו לנסות את המסעדה בצומת אלומות (לא ממליצים במיוחד).

כשהתיישבנו ליד השולחן, על הצלחת שלי הייתה נוצה.

מי שלא יודע, נוצות מסמלות שהמלאכים נמצאים אתנו עכשיו. הבנתי שעשינו את הצעד הנכון. נעה בידיים של

מלאכים, שהתקשור שקבלתי בצהרים הוא אמיתי.

בצהרים, בין ביקור לביקור אצל נעה, התיישבתי לענות למיילים ואז חשתי כאב ביד שמאל. שאלתי אם מישהו

צריך עזרה ויצא שלא. אז החלטתי להתיישב בסלון ליד דף נייר ואלה המילים שנשפכו על הדף:

אנו יודעים שאת עוברת ימים קשים, אך ברצוננו להגיד שהכל יסתדר בדרך הטובה ביותר. תראי ברכה במעשיך. תראי את נעה מאושרת במסגרתה החדשה. באמת יבוא יום והיא תמשיך הלאה. אך כולכם תהיו בשלים לכך ומוקירים תודה לה על כל שעשתה למשפחתכם המופלאה ולדרך שבה היא צמחה דרככם. היא זכתה למשפחה מופלאה והיא אינה מצטערת על שום מ"מ של שהייה במחיצתכם. זה היה גלגול מדהים עבורה, נכון שבכסא גלגלים, אך בכסא גלגלים של זהב.. זהב של אהבה, חיבוק, נוחות. נעה לא תעזוב את העולם עד שכולכם תהיו מוכנים לשחרר אותה. יש לה הזדמנות עכשיו להיות בחברה של אנשים, לצמוח למשהו של בגרות. למשהו שקצת פחות עוטף אך מחייב אותה ליזום ולהיות בתקשורת כדי לקבל את מה שהיא רוצה. אל תדאגי, אנו מלאכי השרת מלווים אותך ואת משפחתך באהבה אין קץ!

זה המכתב ממלאכי השרת שקבלתי ביום שישי שעבר, הנוצה חזקה את המסר. המציאות יצרה מצב שנעה התחילה למעשה להשתלב ב"נווה כנרת" הרבה יותר מהר ממה שחשבנו שיהיה. אמילי הביעה את רצונה לחזור למשפחה בפיליפינים אחרי 8 שנים של היעדרות, כך שאין לנו ארץ אחרת כרגע חוץ מ"נווה כנרת".

נעה'לה שלנו - עוד לא ברכתי אותך וכל ברכה שאברך אותך היא נוגעת גם בי, בנו, כי אנו קשורים אליך בנימי נשמתנו. אז נעה, מקווה ש"נווה כנרת" יהיה לך בית חם ואוהב, שיהיה לך מעניין, תרגישי טוב, תרגישי בריאה ואהובה !!!

ואנחנו עם נגה ועומר, רות ועילם מברכים ומחבקים את נעה ומאחלים לה שנה טובה והרבה התחלות חדשות ב"נווה כנרת".

רבי אלימלך היה מתפלל כך :

תשמרנו מן הפניות והגאוות, מן הכעס והקפדנות והעצבות והרכילות ושאר מידות רעות. ותצילנו מקנאת איש מרעהו, ולא תעלה קנאת אדם על ליבנו ולא קנאתם על אחרים. אדרבא, תן בליבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא את חסרונם. ושנדבר כל אחד את חברו בדרך הישר והרצוי לפניך ולא תעלה שום שנאה מאחד על חברו, חלילה ותחזק אותנו באהבה אליך, שיהיה הכל נחת רוח, אמן, כן יהי רצון.